

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 215/2021
04.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Биљане Синановић, Дубравке Дамјановић и Драгомира Милојевића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Горана Шоштарића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Руми К 305/20 од 09.09.2020. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 247/20 од 01.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 04.03.2021. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Горана Шоштарића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Руми К 305/20 од 09.09.2020. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 247/20 од 01.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми К 305/20 од 09.09.2020. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру па је осуђен на казну затвора у трајању од 1 године, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 19.07.2020. године до 09.09.2020. године. Окривљеном је наведеном пресудом изречена и мера безбедности обавезно лечење алкохоличара, која ће се извршити у Специјалној болници за психијатријске болести „Др Славољуб Бакаловић“ у Вршцу и има трајати док постоји потреба за лечењем, али не дуже од изречене казне затвора, а време проведено на лечењу окривљеном се урачунава у казну затвора.

Истом пресудом обавезан је окривљени да ОЈТ у Руми плати трошкове кривичног поступка у износу од 28.808,71 динара, а на име судског паушала износ од 5.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док ће о висини трошкова кривичног поступка насталих пред Основним судом у Руми, које је такође обавезан да плати, бити донето посебно решење.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 247/20 од 01.12.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Горана Шоштарића и првостепена пресуда, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Горан Шоштарић због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1), док из образложења произилази да је исти поднет и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Неосновани су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да су у погледу кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру (у даљем тексту: ЗЈРМ) учињене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, истицањем да дело за које је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим није кривично дело и да је у односу на ово дело примењен закон који се не може применити, с обзиром да у конкретном случају може бити речи само о прекршају из члана 22. ЗЈРМ и из члана 29. Закона о личним картама. Према наводима захтева, понашање окривљеног критичном приликом на начин да је вређао полицијске службенике и дрско се понашао, мора у изреци пресуде и правној оцени да садржи и опис настале последице у виду ометања службеног лица у вршењу његове службене дужности, а што је у конкретном случају изостало. Наиме, свој став - да се у радњама наведеним у диспозитиву оптужног акта јавног тужиоца и изреци правноснажне пресуде (изговарање увредљивих речи), не стичу елементи кривичног дела за које је окривљени правноснажно оглашен кривим и осуђен, бранилац образлаже тако што истиче да је доношењем Закона о јавном реду и миру („Службени гласник РС“, број 6/2016), који је ступио на снагу дана 05.02.2016. године, у члану 23. став 1. извршена декриминализација радње ометања овлашћеног службеног лица у вршењу службене дужности увредом и то тако што „вређање“ сада представља радњу прекршаја из члана 22. ЗЈРМ, а не радњу извршења кривичног дела из члана 23. став 1. ЗЈРМ. Осим тога, радње које је предузео окривљени критичном приликом - изговарање увредљивих речи оштећеним полицијским службеницима, а које су наведене у изреци правноснажне пресуде у суштини представљају увреде, а не претњу, при чему у диспозитиву оптужног акта и изреци пресуде није описано на који, од три алтернативно

опредељене радње извршења кривичног дела, или на било који други начин, је окривљени ометао овлашћена службена лица у вршењу њихове службене дужности. Суштински, из навода захтева такође произилази да навођење у изреци пресуде да је окривљени почео да стеже шаку у положај песнице, по ставу одбране није довољно за инкриминацију радњи окривљеног као кривично дело из члана 23. став 1. ЗЈРМ, јер конкретном приликом није било физичког напада нити контакта окривљеног са оштећенима.

Основни облик кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру („Службени гласник РС“, број 6/2016 од 28.01.2016. године, са ступањем на снагу дана 05.02.2016. године) чини онај ко прети да ће напасти, покуша да нападне или нападне или на други начин омета службено лице надлежних органа из члана 2. овог закона у вршењу службене дужности. При томе, обзиром на начин како је предузета радња извршења, претње могу, поред вербалних које се врше речима, бити извршене и одређеним конклюдентним радњама.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗЈРМ, то, по налажењу овога суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци правноснажне пресуде и то да је: „окривљени АА ... ометао службена лица ПС Рума у вршењу службене дужности – патролне делатности по Налогу за извршење службеног задатка број 1111, на тај начин што је, када су му полицијски службеници тражили на увид личну карту ради утврђивања идентитета на нарочито дрзак начин, упутио речи: „Од мене можете да добијете само ..., набијем ја и вас и тужиоца на овај ..., ... пандурске, ... вас у уста“, након чега је почео да стеже шаку у положај песнице....па наставио са дрским и безобзирним понашањем.....при чему је полицијским службеницима рекао да ће током ноћи да стоји испред њихових кућа и да гледа у куће ...“, а у време и на месту како је то ближе описано у изреци пресуде, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска обележја кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗЈРМ извршеног на штету оштећених ББ и ВВ, за које кривично дело је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим, те и нема места разматрању постојања прекршаја из члана 22. ЗЈРМ, па су стога супротни наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП оцењени као неосновани.

Ово са разлога јер је, супротно наводима браниоца окривљеног, по налажењу Врховног касационог суда, у изреци правноснажне пресуде наведена и ближе описана радња извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗЈРМ, а која се у конкретном случају састоји у претњи окривљеног да ће напасти службена лица у вршењу службене дужности. Наведена претња се огледа у конклюдентној радњи окривљеног у виду стискања шаке у положај песнице, али и у упућивању оштећенима од стране окривљеног речи - да ће током ноћи да стоји испред њихових кућа и гледа у куће, што у конкретној ситуацији, и по оцени овог суда, представља директну и конкретну претњу да ће напасти на живот и тело оштећених, а што је све у конкретном случају довољно за постојање кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗЈРМ, па су стога као неосновани

оцењени наводи браниоца окривљеног којима се указује да дело за које је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим није кривично дело, већ прекршај из члана 22. ЗЈРМ и из члана 29. Закона о личним картама, при чему су без значаја за доношење другачије одлуке, наводи захтева којима се истиче да су овлашћена службена лица критичном приликом спроводила службену радњу проналаска окривљеног по ранијој пријави.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић